

Sygn. akt IV CSK 688/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko H. Z.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, ustalenie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 616/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć przy tym charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżąca wskazała zagadnienia prawne ujęte w dwóch pytaniach:

- a) Czy ugoda zawarta przed sądem zagranicznym na wypadek rozwodu podlega wykładni przez sąd w Polsce, czy też powoduje konieczność wystąpienia obywatela polskiego o wykładnię do sądu zagranicznego;
- b) Czy w przypadku, gdy ugoda na wypadek rozwodu, zawarta przed sądem zagranicznym, zawiera w swojej treści określenie „dom stron w Polsce”, w sytuacji, gdy w dniu zawarcia ugody strony posiadały tylko jeden dom na terytorium Polski, wymaga przeprowadzenia dodatkowego dowodu przed polskimi sądami na okoliczność tego, o jaką nieruchomość chodzi.

Tak ujęte przez skarżącą wątpliwości nie stanowią – w ocenie Sądu Najwyższego – istotnych zagadnień prawnych, które mogłyby uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pierwszy wyraża wątpliwość całkowicie bezzasadną na gruncie polskiego prawa postępowania cywilnego obowiązującego w sprawach z elementem zagranicznym. Zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej orzeczenia wydane w jednym Państwie Członkowskim są uznawane w pozostałych Państwach Członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania. Sporna ugoda stanowi zaś integralną część wyroku rozwodowego wydanego przez Sąd Okręgowy w Hamburgu. Prawo międzynarodowego postępowania cywilnego nie przewiduje zwrócenia się do organu obcego państwa o wykładnię wydanego przez niego orzeczenia. Sposób jego interpretacji przez sądy orzekające w państwie uznającym określają przepisy międzynarodowego postępowania cywilnego oraz prawa prywatnego międzynarodowego.

Z kolei drugi problem zarysowany przez skarżącą stanowi w istocie próbę polemiki z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi dokonany przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. okoliczności te nie mogą stać się podstawą skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wskazania przepisów prawa, których naruszenie ją spowodowało. Należy mieć przy tym na uwadze, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2008 r., II PK 299/07, nie publ.). Ponadto wymagane jest przedstawienie argumentacji wyjaśniającej, na czym polega oczywista zasadność skargi w tym konkretnym przypadku, przy czym prowadzące do tego skutku naruszenie prawa musi być dostrzegalne *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., I PK 265/13 oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 – nie publ.).

Lakoniczna wzmianka skarżącej na temat oczywistej zasadności wynikającej „z wadliwego zastosowania przepisów prawa materialnego oraz naruszenia przepisów postępowania („w szczególności” na art. 233 § 1 k.p.c.), mającego istotny wpływ na wynik sprawy” nie czyni zadość powyższym wymaganiom.

Wypada również zauważyć, że odwołanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie może odnieść zamierzonego skutku, gdyż argumenty te odnoszą się do dwóch odrębnych elementów skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie przez różne składy Sądu Najwyższego, na różnych etapach badania skargi kasacyjnej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2008 r., II PK 312/07 oraz z dnia 27 maja 2010 r., II UK 274/09 – nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).